

บทความวิจัย

เรื่อง

ความเหงาในนวนิยายเรื่อง 'รักเร้นในโลกคู่ขนาน' (Sputnik Sweetheart)

โดย

นางสาวเกษรา พรวัฒนมงคล

รหัสนักศึกษา 05540487

เสนอ

รองศาสตราจารย์บาหยัน อิ่มสำราญ

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2557

หัวข้อบทความวิจัย ความเหงาในนวนิยายเรื่อง ‘รักเร้นในโลกลูกุขนาน’ (Sputnik Sweetheart)

ชื่อนักศึกษา นางสาวเกศรา พรพัฒน์มงคล

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์บำหยัน อิ่มสำราญ

ภาควิชา เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

ปีการศึกษา 2557

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาตัวละครในเรื่อง ‘รักเร้นในโลกลูกุขนาน’(Sputnik Sweetheart) ในประเด็นเรื่อง ความเหงา และเพื่อศึกษาวิธีการจัดการความเหงาในตัวละครเรื่อง ‘รักเร้นในโลกลูกุขนาน’(Sputnik Sweetheart) โดยใช้แนวคิดเรื่องความเหงาของ วสันต์ ติมปีเฉลิมเป็นหลักในการวิเคราะห์ และใช้แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาเป็นส่วนวิเคราะห์เสริม จากการศึกษา พบว่าตัวละครแต่ละตัวมีความเหงาในทั้งสองระดับเหมือนกัน แต่แตกต่างกันที่รูปแบบ และแต่ละตัวละครมีวิธีการจัดการความเหงาของตนเอง

บทนำ

ฮารุกิ มูราคามิ เป็นนักเขียนร่วมสมัยของญี่ปุ่นที่เป็นที่รู้จักในโลกรวมทั้งของญี่ปุ่น และนานาชาติ เขาได้รับการเสนอชื่อให้เข้าชิงรางวัลรางวัลนวนิยายยอดเยี่ยม (The Neustadt International Prize for Literature) ในปี ค.ศ.2008, 2010 และล่าสุดในปี 2014 จึงเป็นเครื่องรับประกันคุณภาพผลงานของนักเขียนชาวญี่ปุ่นผู้นี้ได้เป็นอย่างดี (www.neustadtprize.org, เข้าถึงเมื่อ 21 ตุลาคม 2557)

ฮารุกิ มูราคามิ มีโอกาสอ่านวรรณกรรมของนักเขียนอเมริกันจำนวนมากตั้งแต่วัยเยาว์ (สำนักพิมพ์ กัมมะหิชิ ,2555 : 275) ส่งผลให้ลักษณะงานเขียนของเขามีความแตกต่างกับนักเขียนญี่ปุ่นคนอื่นๆอย่างชัดเจน เพราะวรรณกรรมญี่ปุ่นส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญอย่างมากกับความงามของภาษา ทำให้รูปแบบการเขียนเข้มงวดและเป็นพิธีการ แต่งานเขียนของมูราคามินั้นกลับมีรูปแบบที่เป็นอิสระและมีความลื่นไหล (OKnation,2551) ผลงานเรื่องแรกของมูราคามิคือ Hear the Wind Sing ในปี 1979 เมื่อเขามีอายุได้ 29 ปี และได้ส่งผลงานเรื่องนี้เข้าประกวดแล้วได้รับรางวัลที่หนึ่ง ความสำเร็จในครั้งนี้เป็นแรงผลักดันให้เขาเขียนหนังสือตลอดมา (Wikipedia, 2557)ซึ่งนวนิยายของฮารุกิ มูราคามินั้น นอกจากนั้นยังมีผลงานต่อเนื่องอีกหลายเรื่อง เช่น หนังสือชุดไตรภาคที่มีชื่อว่า "Trilogy of the Rat" เพราะมีตัวละครในเรื่องเชื่อมโยงกัน ปี 1982, แคนฟันปลายขอบฟ้า (Hard-Boiled Wonderland and the End of the World) ปี 1985 เป็นต้น (เคลิโนวส์, 2556) สำนักข่าว iafrica (www.iafrica.com ,2006) ได้เขียนข่าวเกี่ยวกับแนวการเขียนของมูราคามิว่า งานเขียนของมูราคามินั้นสะท้อนความเหงา ความรู้สึกแปลกแยก โหยหาความรัก มีเทคนิคการเล่าเรื่องแบบอิมมูร์สและบรรยายตัวละครให้มีความเหนือจริง ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของมูราคามิ ด้วยความดีเด่นและเอกลักษณ์เฉพาะตัวนี้ทำให้ผลงานของมูราคามิ ได้รางวัลต่างๆในญี่ปุ่น

จากที่กล่าวมาข้างต้น เห็นได้ว่างานของฮารุกิ มูราคามิมีความน่าสนใจ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษางานเขียนของมูราคามิ เพื่อค้นหาว่าวรรณกรรมของมูราคามิมีคุณค่าตามที่มีการนำเสนอไว้หรือไม่ โดยใช้นวนิยายเรื่องหนึ่งของมูราคามิคือ “รักเร้นใน โลกคู่ขนาน” (Sputnik Sweetheart) ผลงานเรื่องที่ 9 ของฮารุกิ มูราคามิตีพิมพ์เมื่อปี 1999 เนื้อหากล่าวถึงความเหงาของผู้คนและเปรียบตัวเองในเรื่องเหมือนดาวเทียมสปุตนิก

นวนิยายเรื่องนี้กล่าวถึง “สุมิระะ” หญิงสาวอายุ 22 ปี ลาออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน เพราะเธออยากเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียง และตกหลุมรัก “มิว” ซึ่งมีอายุมากกว่าเธอถึง 17 ปีตั้งแต่แรกเห็นสุมิระะทำงานให้มิวในหน้าที่เลขานุการตัวทำให้สุมิระะจะได้ใกล้ชิดกับมิว แต่ก็ไม่ได้ใกล้ชิดอย่างที่ควรจะเป็น เพราะมิวมีปม

ในวัยสาว ต่อมาสุมิเระกับมิวไปทำงานในต่างประเทศ และได้ไปที่บ้านตากอากาศในกรีซ สุมิเระได้ทราบที่มาของปมในวัยสาวของมิวและบันทึกเรื่องราวของมิวไว้ คั้นหลังจากนั้นมิวสังเกตเห็นว่าสุมิเระมีท่าทางแปลกไป และต้องการมีเพศสัมพันธ์กับมิวแต่ไม่สำเร็จ เช้าวันรุ่งขึ้นสุมิเระก็หายตัวไป มิวตามหาทั่วทั้งเกาะแล้วก็ไม่พบ จนต้องติดต่อ “ผม” ซึ่งเป็นคนที่หลงรัก และเพื่อนเพียงคนเดียวของสุมิเระ ให้มาช่วยตามหาที่กรีซแต่ก็ไม่พบอีก ในที่สุดมิวต้องเรียกพ่อและแม่ของสุมิเระมารับรู้เรื่องราว ส่วน “ผม” นั้นต้องกลับไปญี่ปุ่นเพื่อทำหน้าที่ครู “ผม” ก็คิดถึงสุมิเระตลอดเวลา จนกระทั่ง คั้นหนึ่งเขาก็ได้รับโทรศัพท์จากสุมิเระ และเขาก็รู้ได้ทันทีว่าสุมิเระได้เดินทางกลับมาแล้ว พร้อมกับส่วนที่ขาดหายไปของเขา

ผู้ศึกษาเห็นว่านวนิยายเรื่อง รักเร้นใน โลกคู่ขนาน(Sputnik Sweetheart)เป็นนวนิยายที่แสดงให้เห็นความเปลี่ยวเหงาของตัวละคร 3 ตัว คือ สุมิเระมิว และผม จึงจะศึกษาตัวละครทั้งสามในเชิงลึก เพื่อให้เข้าใจความเหงาของคนในโลกสมัยใหม่โดยใช้นวนิยายเรื่องเยี่ยมของ ฮารุกิ มุราคามิ เป็นข้อมูลในการศึกษา

จุดประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาตัวละครในเรื่อง ‘รักเร้นใน โลกคู่ขนาน’(Sputnik Sweetheart) ในประเด็นเรื่อง ความเหงา
2. เพื่อศึกษาวิธีการจัดการความเหงาในตัวละครเรื่อง ‘รักเร้นใน โลกคู่ขนาน’(Sputnik Sweetheart)

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่องความเหงาในนวนิยาย เรื่อง รักเร้นใน โลกคู่ขนาน(Sputnik Sweetheart) ของ ฮารุกิ มุราคามิ จะใช้หนังสือนวนิยายเรื่อง รักเร้นใน โลกคู่ขนาน (Sputnik Sweetheart) ของ สำนักพิมพ์กัมมะหิชิปี 2013 แปลโดย นพดล เวชสวัสดิ์

กรอบความคิดในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง ความเหงาในนวนิยาย เรื่อง รักเร้นในโลกคู่ขนาน (Sputnik Sweetheart) ของ ฮารุกิ มูราคามิ ผู้ศึกษาได้ทบทวนวรรณกรรมและเอกสารที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

- 1.แนวความคิดเกี่ยวกับความเหงา
- 2.แนวความคิดเกี่ยวกับจิตวิทยา
- 3.ความสัมพันธ์ระหว่างจิตวิทยาและวรรณกรรม ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับความเหงา

วสันต์ ติมลปีเฉลิม (2551) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความเหงาในวิทยานิพนธ์เรื่อง “สู่ทฤษฎีความเหงาที่อิงตัวตน” และได้สรุปว่า ความเหงา คือ ความรู้สึกที่พรากจากวัตถุแห่งความเพลิดเพลินยินดี ทำให้เกิดสภาพจิตใจที่เหวอเขาชบเซา วสันต์ได้แบ่งความเหงาออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่

ความเหงาระดับที่ 1 เป็นความเหงาที่เกิดจากตัวผู้เหงาคนเดียวที่มีความคิดปรุงแต่งไม่มาก และมีระยะเวลาเหงาที่ไม่ยาวนาน เมื่อมีภารกิจหรือกิจกรรมอย่างอื่นให้ทำก็สามารถทำให้ความเหงาในระดับที่ 1 จางหายไปได้ ความเหงาในระดับที่ 1 มี 3 ประเภท ได้แก่ ความเหงาสามัญ ความเหงาเชิงปฏิสัมพันธ์ และ ความเหงาเชิงความเป็นอยู่ที่แยกจากกัน ดังนี้

ความเหงาสามัญ: เกิดจากตนสูญเสียสิ่งเพลิดเพลินยินดีที่มีนัยสำคัญ คู่คนเคยจนกระทั่งเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต อาจชอบหรือไม่ชอบก็ได้ แต่เมื่อขาดไปทำให้รับรู้ตัวตนโดดเดี่ยว และเหงาไป ลักพักหนึ่ง

ความเหงาเชิงปฏิสัมพันธ์ : เป็นความเหงาที่เกิดจากมลภาวะที่ขาดหรือไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์กับใคร หรืออะไรที่มีนัยสำคัญซึ่งคู่คนเคยจนเป็นสิ่งที่ทำประจำ

ความเหงาเชิงความเป็นอยู่ที่แยกจากกัน : เป็นความเหงาที่เป็นผลมาจากการที่บุคคลคิดว่ามนุษย์เราคือสิ่งมีชีวิตที่แยกจากกัน จึงทำให้ไม่มีผู้ใดสามารถอยู่ร่วมกับเราได้อย่างอุ่มใจตลอดเวลา เข้าใจความรู้สึกนึกคิดเรา หรือฟังพาได้ในยามที่เราคิดหวังต้องการ แม้จะไม่ได้ได้รับความเพลิดเพลินยินดีก็ตาม

ความเหงาระดับที่ 2 : เป็นความเหงาที่เกิดจากตัวผู้เหงา อาจมีความสัมพันธ์กับสังคมเข้ามาเกี่ยวข้อง มีความคิดปรุงแต่งมากกว่าความเหงาระดับที่ 1 และมีระยะเวลายาวนานกว่า แม้จะมีกิจกรรมอื่นๆ ให้ทำ อาจส่งผลให้ผู้เหงาบรรเทาความเหงาลง แต่ไม่สามารถทำให้ความเหงาชนิดนี้จางหายไปได้ และยังคงมีความเหงาอยู่เรื่อยๆ ความเหงาในระดับที่ 2 มี 3 ประเภท ได้แก่ ความเหงาเชิงความสัมพันธ์ ความเหงาเชิงมีความแตกต่าง และความเหงาเชิงการดำรงอยู่ ดังนี้

ความเหงาเชิงความสัมพันธ์ : ความเหงาชนิดนี้มีสาเหตุมาจากภาวะที่ขาดหรือไม่ได้มีความสัมพันธ์กับใครหรืออะไรที่คุ้นเคยจนเป็นส่วนหนึ่งของตัวตน

ความเหงาเชิงมีความแตกต่าง : คือการที่บุคคลรับรู้ว่าคุณไม่มีลักษณะร่วมกับใคร ในด้านมุมมอง ภูมิหลัง หรือประสบการณ์ชีวิต ทำให้รู้สึกแปลกแยกจากผู้อื่น มีระดับลึกกว่าความเหงาระดับที่ 1 เกิดจากการเผชิญสถานการณ์รุนแรง ส่งผลกระทบต่อจิตใจ

ความเหงาเชิงการดำรงอยู่ : เป็นความเหงาที่เข้มข้น โดยตัวบุคคลเอง เกิดจากผู้เหงาคิดถึงความหมายของการดำรงอยู่ แต่กลับพบความว่างเปล่า สภาพไร้ความหมาย ไม่สามารถหาคำตอบให้กับความหมายของชีวิต หรือไม่ได้รับสิ่งผลิตผลิตินดีที่แท้จริง ทำให้เกิดความเหงาแม้จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นอยู่ แต่ก็ไม่ได้มีนัยสำคัญและทำให้บรรเทาความเหงาได้

นอกจากนี้ยังได้สรุปเกี่ยวกับวิธีการจัดการความเหงา วสันต์แบ่งวิธีการจัดการความเหงาออกเป็น 2 ฝ่ายคือ ฝ่ายที่ถูกกระทำ ซึ่งมีลักษณะการหลีกเลี่ยง หรือหนีปัญหา และฝ่ายกระทำ ซึ่งมีลักษณะ เป็นการยืนยันหรือการมุ่งสู่ปัญหา

ฝ่ายถูกกระทำมีวิธีการจัดการความเหงา 11 ประการ ได้แก่ การร้องไห้, การเพ้อฝันลมๆแล้งๆ, การคิดจมอยู่กับความเหงา ย้ำคิด หมกมุ่น, การปฏิเสธว่าไม่เหงา, การนอน, การไม่ทำอะไรหรือเฉื่อยเนือย, การแยกตัวจากสังคม, การดื่มเหล้า หรือการเสพติดอื่นๆ, การกินมากเกินไป, การปล่อยตัวเสรีทางเพศ และการทำลายชีวิตตัวเอง

ฝ่ายกระทำมีวิธีการจัดการความเหงา 20 ประการ ได้แก่ การเปลี่ยนความสนใจไปทำกิจกรรมอื่นแม้โดยลำพัง, การติดต่อทางสังคม, การหาผัสสะทางหู, การแปรอารมณ์เหงาไปสู่การทำงานหรือกิจกรรมที่แน่นอนหนา, การเอาใจใส่ดูแลตนเอง, การถ่ายทอด ระบายความรู้สึกออกเป็นงานศิลปะ, การสร้าง

สภาพแวดล้อมรอบตัวหรือกำหนดกิจวัตรประจำวันบางลักษณะ, การหาความเพลิดเพลินยินดีในลักษณะ อารมณ์ขัน, การคิดเปรียบเทียบกับคนที่ทุกข์กว่า, การสร้างเงื่อนไขให้รางวัลตนเอง, การพยายามแสวงหา มุมมองที่หลากหลาย, การตั้งความหวัง, การใช้ความคิดเชิงวิเคราะห์, การใช้แนวคิดเชิงปรัชญา, การ คาดการณ์หรือวางแผนอนาคต, การมองเป็น โอกาส, การถือสัน โดษ, การเสียสละ, การใช้ความศรัทธาใน ศาสนา และการปฏิบัติตนหรือเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับศาสนาและการเจริญสติ

แนวคิดเกี่ยวกับความเหงาและแนวทางการจัดการกับความเหงานี้ ผู้วิจัยจะนำมาใช้ประกอบการ ศึกษาความเหงาในวรรณกรรมเรื่อง รักเร้นใน โลกคู่ขนาน (Sputnik Sweetheart)

2. แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยา

กองสุขภาพจิต กรมการแพทย์ไทย กระทรวงสาธารณสุข(2533)(อ้างจาก จิราภรณ์,2557:249-251) ได้ให้ความหมายของสุขภาพจิตว่า สภาพความสมบูรณ์ของจิตใจซึ่งดูได้จากความสามารถในเรื่องการ กระชับมิตร พิชิตอุปสรรคและรู้จักพอใจ

มารี จาโฮดา (Jahoda, 1958; Vaillant, 2003) กล่าวว่า คนที่มีสุขภาพจิตดีนั้น ต้องมีคุณลักษณะ 6 ประการ คือ มีเจตคติที่ดีต่อตนเอง, มีแรงจูงใจในการพัฒนาความเจริญก้าวหน้ามากกว่ามีแรงจูงใจในการ ตอบสนองความต้องการส่วนตน, ความสามารถประสมประสานองค์ประกอบของบุคลิกภาพให้เป็นไป อย่างกลมกลืน, เป็นตัวของตัวเอง, รับรู้ตนเอง โลก และสังคมตามความเป็นจริง และสามารถปรับตัวให้เข้า กับสิ่งแวดล้อมได้

และได้กล่าวเกี่ยวกับลักษณะของคนที่มีสุขภาพจิตไม่ดีจะมีลักษณะดังนี้คือ มีปัญหาในงานของวัย, มีความผิดปกติในความประพฤติ, มีบุคลิกภาพผิดปกติ, มีอาการทางกายเนื่องจากอารมณ์, โรคประสาท และ โรคจิต(อ้างจาก จิราภรณ์,2557:249-251)

ลิจิต กาญจนภรณ์(2547:143) กล่าวว่า ความคับข้องใจ(Frustration) มีผลกระทบต่อสุขภาพจิตของ คนได้มากที่สุดประการหนึ่ง สาเหตุของความคับข้องใจอันเนื่องมาจากการไม่ได้รับการตอบสนองความ ต้องการ ได้แก่ การต้องตกอยู่ในภาวะเร่งรีบ, การขาดแคลน, การสูญเสีย การพลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รัก, ความผิดหวัง ความล้มเหลวจากการกระทำ, ความรู้สึกเสียหน้า หรืออับอาย และภาวะไร้ความหมายในชีวิต

3. ความสัมพันธ์ระหว่างจิตวิทยากับวรรณกรรม

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2528:152) ได้ศึกษาจิตวิทยาบุคลิกภาพผ่านงานวรรณกรรมในหนังสือ “อ่านคน-อ่านวรรณกรรม” แล้วเสนอว่า ความรู้ทางจิตวิทยาบุคลิกภาพกับวรรณกรรมนั้น ต่างเอื้อประโยชน์ให้แก่กันและกัน จิตวิทยาบุคลิกภาพเป็นเรื่องเกี่ยวกับบุคลิกภาพของมนุษย์เปรียบเหมือนภาคทฤษฎี ส่วนวรรณกรรมฉายภาพมนุษย์แบบต่างๆหลากหลายแง่มุมเหมือนภาคตัวอย่าง วรรณกรรมจึงมีคุณค่าต่อการเห็นบุคลิกภาพ และทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพก็ทำให้ผู้สร้างวรรณกรรมนำไปทำความเข้าใจมนุษย์ เพื่อสร้างความสมจริงให้แก่วรรณกรรม

ผลการวิจัย

จากการศึกษาตัวละครทั้ง 3 ตัวในนวนิยายเรื่อง ‘รักเร้นในโลกคู่ขนาน’ (Sputnik Sweetheart) นั้นสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ดังนี้

1. ความเหงาของตัวละครในนวนิยายเรื่อง ‘รักเร้นในโลกคู่ขนาน’ (Sputnik Sweetheart)

1.1. ความเหงาของ “สุมิระ”

สุมิระเป็นหญิงสาวอายุ 22 ปี เป็นคนที่ไม่แต่งตัว สุกบนหรือจัดเธอลาออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน เพราะมีความใฝ่ฝันอยากจะเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียง ไม่ค่อยมีความสัมพันธ์กับคนในครอบครัวมากนัก สุมิระมีนิสัยชอบเก็บตัว ไม่ชอบสูงส่งกับใคร ใช้ชีวิตอยู่คนเดียวเป็นคนที่มีความจินตนาการสูง มักจะเขียนนิยายออกมาได้คราวละมากๆ แต่เรื่องราวกลับไม่ประติดประต่อกัน จนกระทั่งมาพบมิว ทำให้สุมิระเขียนอะไรไม่ได้เลย นอกจากบันทึกในแผ่นดิสก์ก่อนที่เธอจะหายตัวไป สุมิระมีเพื่อนสนิทอยู่คนเดียวคือ “ผม”

สุมิระเป็นตัวละครที่มีความเหงา มีความเหงาทั้งสองระดับ แต่ส่วนใหญ่แล้วเป็นความเหงาในระดับที่ 1 นั่นก็คือ เหงาสามัญ เหงาเชิงปฏิสัมพันธ์ และเหงาเชิงการดำรงอยู่ที่แยกจากกัน เป็นความเหงาที่เกิดขึ้นจากความรู้สึกโดดเดี่ยวเชิงกายภาพ และความคิดถึงสิ่งเพลิดเพลินยินดีที่สูญเสียไป ทำให้สุมิระมีการระบายผ่านทาง การระบายให้ “ผม” ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทฟัง และการเขียนออกมาเป็นจดหมาย เรียงความ หรือเขียนออกมาเป็นนิยายในการจัดการความเหงา

1.1.1. ความเหงามระดับที่ 1 ของตัวละคร “สุมิระ”

1) ความเหงามสามัญ

สาเหตุส่วนใหญ่ที่ทำให้สุมิระเกิดความเหงามสามัญนั้นคือ ความคิดถึงที่เนื่องมาจากการสูญเสีย หรือพลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รัก จึงส่งผลให้สุมิระเกิดอาการซึมเศร้าแล้วกลายเป็นความเหงามสามัญในที่สุดยกตัวอย่างความเหงามสามัญของสุมิระได้คือ ฉากที่สุมิระพูดคุยกับมิวเกี่ยวกับแมวที่เธอเคยเลี้ยงไว้นั้น หายไปบนต้นไม้และไม่เคยกลับลงมาอีก

“ “หนูคิดว่าแมวเกาะกิ่งไม้นิ่งกล้วจนพูดอะไร ไม่ออก วันถัดมา หนูกลับจากโรงเรียน หนูไปนั่งที่ระเบียง ร้องเรียกเหมียวเหมียว แต่ก็ไม่มีเสียงตอบ เวลาผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ หนูไม่หวังอะไรอีกแล้ว หนูรักแมวตัวนั้นมาก เศร้าจนไม่รู้จะเศร้ายังไง ทุกครั้งที่เดินผ่านต้นไม้ใหญ่ หนูจะเงยหน้าขึ้นมอง อดภาวว่าแมวกล้วจนตัวแข็งเกาะกิ่งไม้อยู่อย่างนั้น ไม่ได้หนีหายไปไหน เกาะกิ่งไม้จนอดตาย ร่างสลายกลายเป็นผุยผง”

สุมิระเงยหน้ามองมิว

“หนูไม่เลี้ยงแมวอีกเลย หนูตัดสินใจว่าแมวที่น่าสงสารตัวที่ปีนต้นไม้และเกาะบนกิ่งจนตายตัวนั้นจะเป็นแมวตัวแรกและตัวสุดท้ายในชีวิต หนูไม่เคยลืมเขา ไม่อาจทำใจให้รักแมวตัวไหนได้อีกแล้ว” ”(รักเร้นในโลกลู่ขนาน, 2556 : 140-141)

สาเหตุของความเหงามในใจความบทนี้แสดงให้เห็นแมวที่เป็นวัตถุแห่งความเพลิดเพลิดยินดีของสุมิระนั้นหายไปทำให้สุมิระเกิดความเหงามสามัญทุกครั้งที่เกิดถึงแมวตัวนั้น

2) ความเหงามเชิงปฏิสัมพันธ์

ความเหงามเชิงปฏิสัมพันธ์ของสุมิระเกิดขึ้นในฉากที่ “ผม” เล่าเรื่องราวชีวิตส่วนตัวของสุมิระ ที่สุมิระถามพ่อของตนเกี่ยวกับแม่ แต่พ่อกลับพูดแค่นิยามสั้นๆ ซึ่งไม่ใช่คำพูดที่เธออยากจะฟัง สุมิระไม่อยากจะถามอีก ทำให้สุมิระมีปฏิสัมพันธ์ที่ไม่เพียงพอกับพ่อของตน จนทำให้เกิดความเหงามเชิงปฏิสัมพันธ์นี้ขึ้น

“พ่อเหินห่างไปทางอื่น ครุ่นคิดอยู่ครู่ใหญ่ “...แม่จดจำเรื่องได้เก่ง” เขากล่าวเพิ่มเติมอีกว่า “...ลายมือสวย” นิยามประหลาดที่จะคิดถึงใครสักคน สุมิระเฝ้ารอคอยอนุทินหน้ากระดาษขาวบริสุทธิ์ เปิดกางอ่าน รอพร้อมให้อ้อยคำปลอบประโลมให้กำลังใจหลังไหลจดจารจารึกไว้เต็มหน้า... เส้าหลัก

แกนแก่นมันคงที่จะสถาปนาชีวิตง่อนแง่นของเธอให้ดำรงอยู่บนดาวเคราะห์ดวงที่สามจากดวงอาทิตย์
 ฟ่อน่าจะบอกเล่าอะไรสักอย่างให้ลูกสาวคว่ำจับ ยึดกอดไว้ปดอบประโลมใจตัวเอง แต่บิดาจุมกสวยของ
 สุมิระก็ไม่มีทางหลุดคำพูดออกจากปาก...ถ้อยคำที่เธออยากได้ยินเป็นที่สุด”(รักเร้นใน โลกคู่ขนาน
 ,2556 : 20-21)

ความเหงาเชิงปฏิสัมพันธ์จากบทความข้างต้น แสดงให้เห็นสาเหตุความเหงาที่เกิดจากความไม่
 พอใจในปฏิสัมพันธ์ที่ได้รับ หรือไม่ได้ยินในสิ่งที่สุมิระอยากได้ยิน ทำให้เหงา

3) ความเหงาเชิงความเป็นอยู่ที่แยกจากกัน

ความเหงาเชิงความเป็นอยู่ที่แยกจากกันของสุมิระปรากฏให้เห็นในฉากที่สุมิระกำลังปรึกษากับ
 “ผม” ในเรื่องเกี่ยวกับมิว

“เหมือนสปุตนิกหลงทาง?”

“คงเป็นนั่น”

“แต่คุณยังมีมิว” ผมบอก

“อย่างน้อยก็ตอนนี้”

จิตใจใหญ่ มีแต่ความเจ็บปวด ”(รักเร้นใน โลกคู่ขนาน,2556 : 88-89)

จากบทสนทนาข้างต้นสังเกตได้ว่าสุมิระทราบอยู่แล้วว่าสักวันหนึ่งจะต้องแยกจากมิวคนที่เธอตก
 หลุมรัก ทำให้สุมิระเกิดความเหงาแม้จะมีเพื่อนอยู่ข้างกายก็ตาม

1.1.2. ความเหงาระดับที่ 2 ของตัวละคร “สุมิระ”

1) ความเหงาเชิงมีความแตกต่าง

ความเหงาเชิงมีความแตกต่างของสุมิระแสดงให้เห็นในฉากที่สุมิระเขียนบันทึกเล่าเรื่องของตัวเอง
 ในวัยประถม ที่รู้สึกที่ตนเองแปลกแยกที่ตนเองนั้นคิดไม่ทันคนอื่น ๆ ในชั้นเดียวกัน จนทำให้สุมิระในตอน
 นั้นเกิดความเหงาชนิดนี้

“ตอนที่ฉันเข้าเรียนประถม คนทั่วไปคิดว่าฉันเป็นเด็กปัญญาอ่อน เพราะคิดไม่ทันเพื่อนๆ เมื่อเรียนจบชั้นประถม ความรู้สึกแปลกแยกที่เคยทำให้ฉันทุกข์ระทม เลือนหายไปมากแล้ว เมื่อถึงเวลา ฉันคิดได้เร็วพอจะสาวเท้าก้าวเดินไปพร้อมกับการหมุนของโลกรอบข้างได้”(ริกเร็นใน โลกคู่ขนาน, 2556 : 170)

จากใจความข้างต้นแสดงให้เห็นความเหงาซึ่งมีความแตกต่างของสุมิระสมัยประถมที่รู้สึกแปลกแยกว่าคิดได้ไม่ทันเพื่อนๆ ในเวลาเรียน เมื่อเวลาผ่านไปความเหงาในส่วนนั้นก็จางหายไป แต่ก็ยังหลงเหลือมาจนถึงปัจจุบัน

2) ความเหงาเชิงการดำรงอยู่

ความเหงาเชิงการดำรงอยู่ปรากฏในสถานการณ์ที่สุมิระคิดถึงกรณี ถ้าตัวเธอนั้น ไม่ได้บอกรักมิว ตัวตนของเธอคงจะหายไป เนื่องจากสุมิระให้คำมิวเป็นความหมายของชีวิต หากไม่ได้บอกรัก หรืออยู่ร่วมกันกับมิว สุมิระคิดว่าตนคงไม่มีความหมายอีกแล้ว ดังตัวอย่างข้อความดังนี้

“หลังห้วงฝัน ฉันลู่ถึงการตัดสินใจครั้งสำคัญ ปลายดั่งเล็กจิ๋วของก้อนทูปหิน ฟาดเจาะไม่ยั้ง ต่อเนื่องกันเนิ่นนานบนแผ่นผาตะมึน เริ่มกัดผิวหินแตกกร่อนได้บ้างแล้ว ป๊อก ป๊อก ฉันตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่า จะเปิดใจให้มิวรับรู้ ฉันทนอยู่ในสภาพนี้ชั่ววันรินครี่ไม่ได้ แขนงห้อยแอ้งห็น ฉันไม่อาจทำตัวเป็นกัลบกขี้ขลาดไว้กระดุกสันหลัง ผู้เฝ้าชุดหลุมแล้วหลุมเล่าในสวนหลังบ้าน ฉันจะต้องบอกมิวว่า ฉันรักเธอ หากปล่อยให้ลอยเลื่อนเชื่องช้ามันคง ไม่นานฉันคงเลือนหายไป อรุณรุ่งสางและสนชยา จึงพลบจะขโมยเศษเสี้ยวของฉันไปที่ละน้อย ก่อนจะทันรู้ตัว ชีวิตของฉันก็คงจะถากพราดหายไปทีละชั้น จนไม่เหลือตัวตนอีกต่อไปแล้ว... ทำที่สุด ก็คงไม่มีตัวฉันดำรงอยู่”(ริกเร็นใน โลกคู่ขนาน, 2556 : 182)

จากใจความข้างต้นสังเกตได้ว่าสุมิระให้คำมิวเป็นความหมายของชีวิต และถ้าเธอไม่ได้บอกรักมิว ไม่ได้อยู่กับมิว ก็เท่ากับเธอไร้ความหมายที่จะอยู่บนโลกใบนี้ ทำให้เกิดความเหงาประเภทนี้และเขียนระบายลงในเวิร์ด โพรเซสเซอร์

1.2. ความเหงาของ “มิว”

มิวเป็นหญิงวัยกลางคนที่อายุมากกว่าสุมิระ 17 ปี แต่งงานแล้วแต่ไม่มีลูก มิวเป็นคนเงียบขรึม มีความเป็นผู้นำ อ่อนหวาน และคุณสมบัติแบบ มิวมีปมในวัยสาว ที่เห็นตนเองถูกล่วงละเมิดทางเพศในห้องพักผ่านการส่งกล้องส่องทางไกลจากชิงช้าสวรรค์ในสวนสนุก ทำให้มิวไม่สามารถทำใจมีเพศสัมพันธ์กับใครได้อีก และด้วยเหตุที่มิวเห็นตนเองถูกล่วงละเมิด ทำให้ตัวตนของมิวหายไปครึ่งหนึ่ง ทำให้ผมของมิวในโลกพากันนี้เป็นสีขาวและต้องคอยข้อมปกปิดตีพิมพ์จากคนอื่นๆ

มิวจึงเป็นตัวละครอีกตัวหนึ่งที่มีความเหงาทั้ง 2 ระดับ ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว จะเป็นความเหงาในระดับที่ 2 เป็นความเหงาที่เกิดจากการปรุงแต่งจากประสบการณ์ที่เลวร้าย ทำให้มิวรู้สึกแปลกแยกไม่ว่าจะอยู่คนเดียวโดยกายภาพหรืออยู่ท่ามกลางผู้คน มิวก็ยังรู้สึกเหงา การจัดการความเหงาของมิวมีลักษณะเป็นผู้ถูกกระทำ ไม่น่าจะเป็นการแยกตัวออกมาจากสังคม และการไม่ทำอะไรเลยเฉื่อยเฉื่อยเพื่อให้ความเหงานั้นๆจางหายไปเอง

1.2.1. ความเหงาระดับที่ 1 ของตัวละคร “มิว”

1) ความเหงาเชิงปฏิสัมพันธ์

ความเหงาเชิงปฏิสัมพันธ์ของมิวเกิดขึ้นในฉากที่มิวอยู่ในสวนสนุกที่มีคนอยู่มากมาย แต่เมื่อมิวไม่มีปฏิสัมพันธ์ที่พอใจก็ทำให้เธอเกิดความเหงาท่ามกลางผู้คนมากมายในสวนสนุก เพราะเธอนั้นปรุงแต่งจิตใจมีความรู้สึกโดดเดี่ยวทางกายภาพ อีกทั้งมิวในฉากนี้เริ่มมีบุคลิกเก็บตัว จึงทำให้มิวเกิดความเหงาประเภทนี้ได้ง่าย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“เธอชื่อ ไอศกรีม นั่งละเลียดทีละน้อยบนม้ายาว เหม่อมองผู้คนเดินผ่านหน้าเธอรู้สึก โดดเดี่ยว แปลกแยก หลงพลัดออกจากกลุ่มฝูงชน เสียงนุรุษพูดใกล้ๆด้วยภาษาเยอรมัน หนุ่มอายุราวสามสิบ ผมทอง หนวดเพิ่ม แก่หน้าของชายหล่อเหลาดำอยู่ในเครื่องแบบ เธอสั่นศีรษะ ยิ้มให้ ปลายนิ้วชี้ที่นาฬิกาข้อมือ “ฉันรอเพื่อนอยู่ค่ะ” เธอตอบด้วยภาษาฝรั่งเศส เสียงของเธอแหลมสูงแปร่งแปลกหู ชายผู้นั้นไม่พูดอะไรต่อ ยิ้มอายๆ โบกมือให้ก่อนเดินจากไป” (รักเร้นในโลกคู่ขนาน, 2556 : 192)

จากข้อความข้างต้น ความเหงาของมิวเกิดจากการไม่มีปฏิสัมพันธ์ หรือการมีปฏิสัมพันธ์ที่มิวไม่ได้รับความพอใจ ทำให้มิวรู้สึกโดดเดี่ยว แปลกแยกจากคนหมู่มาก ทำให้เกิดความเหงาในที่สุด

2) ความเหงาเชิงความเป็นอยู่ที่แยกจากกัน

ความเหงาเชิงความเป็นอยู่ที่แยกจากกันของมิวนั้นปรากฏให้เห็นในฉากที่มิวคุยกับ “ผม” เกี่ยวกับสุมิเระที่หายตัวไปบนเกาะในประเทศกรีซ ที่มีอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับสุมิเระนั้น ทำให้มิวเกิดความเหงาดังตัวอย่างข้อความดังต่อไปนี้

“...นั่นเองที่ทำให้ฉันตระหนักถึงความหมายที่แท้จริง...เพื่อนเดินทาง เราสองคนเป็นเพื่อนเดินทางวิเศษสุด แต่ในท้ายที่สุดก็เป็นได้เพียงแค่ทรงกลมโลหะอัลกัมเบิ้ล แยกย้ายกัน หมุนเคลื่อนไปตามวงทางโคจรเฉพาะตัว มองจากระยะไกลดูสุดสวยเหมือนดาวตกพุ่งวาบข้ามฟ้า แต่ในความเป็นจริงก็เป็นเพียงแค่อุก กักขัง ชังเดี่ยว เดินทางไปไร้จุดหมาย เมื่อใดที่วงโคจรตัดข้ามกัน เราก็ร่วมทางกันได้ชั่วอึดใจอาจเปิดหัวใจดีแก่ให้อีกฝ่ายหนึ่งได้ทราบ เพียงเสี้ยววินาที ก่อนจะทันรู้ตัวเราก็พุ่งวาบไปในความเปลี่ยวเหงาโดดเดี่ยวอ้างว้าง จนกว่าเราจะตกสู่ชั้นบรรยากาศ เผาไหม้เป็นจุม” (รักเร้นในโลกลูกุขนาน, 2556 : 153)

เห็นได้ว่ามิวมีความเหงาเชิงความเป็นอยู่ที่แยกจากกัน เพราะมิวคิดว่าสุมิเระเป็นได้แค่เพื่อนเดินทาง คิดว่าสักวันจะต้องแยกจากสุมิเระและไปตามทางของตนเองเช่นกัน

1.2.2. ความเหงาระดับที่ 2 ของตัวละคร “มิว”

1) ความเหงาเชิงความแตกต่าง

มิวมีความเหงาเชิงความแตกต่าง ทั้งแตกต่างจากผู้คนในสังคม และรู้สึกแตกต่างเหมือนตนเองไม่ใช่คนเดิม ความเหงาในระดับนี้มีวปรงแต่งจิตโดยใช้ลักษณะเชื้อชาติ สีผิว และถิ่นกำเนิดเป็นตัวเป็นตัวแบ่งแยก ว่าตนนั้นมีความแตกต่าง ดังตัวอย่างต่อไปนี้ คือ ฉากที่เธออยู่ในฝรั่งเศส และใช้ชีวิตอยู่ด้วยความอึดอัด แยกออกจากสังคม

“เฟอร์ดินาน โดกลายเป็นเพียงปลายดิ่งของเงามืดทะเลเมดิเตอร์เรเนียน หลังจากพำนักในหมู่บ้านได้สิบวัน เธอเกิดความรู้สึกว่าอุปสรรคเคลื่อนเข้ามาเจอในทำนองชีวิต แม้หมู่บ้านจะสวยสะอาดหมดจดน่ารักเป็นที่สุด แต่ก็เริ่มจะแผ่บรรยากาศคับแคบและเย่อหยิ่งหยาบหมิ่นคนแปลกหน้า แม้ผู้คนจะเป็นมิตรยิ้มแย้มแจ่มใส แต่ก็ส่งแววตาหมิ่นเหม่น เพียงเพราะเป็นคนเอเชียหน้าเหลือง ผมดำ เธอพบว่าไวน์ที่เธอดื่มในภัตตาคารมีรสปร่ากลิ่นบาดจมูก มีหนอนในผักที่ซื้อจากตลาด มหกรรมดนตรีสูญชีวิตชีวา แห่งผากตายซาก เธอไม่อาจทุ่มสมาธิกับการฝึกเปียโน ได้อีกต่อไปแล้ว แม้แต่พาร์ตเมนต์ที่เธอคิดว่าสุขสงบผ่อนคลาย กลายเป็นห้องไร้การตกแต่งหอมช่อ สรรพสิ่งรอบข้างไม่เหลือประกายวาววับชวนอภิมรณอีก

ต่อไปแล้ว เงามืดชั่วร้ายแผ่มาปกคลุม...เธอ ไม่อาจคืนหลุดหลบหนีไปได้” (รักเร้นในโลกลูกขุนาน, 2556 : 190)

มิวเกิดความเหงาซึ่งมีความแตกต่างเพราะรู้สึกแปลกแยกกับสังคมที่เธออยู่ เพราะเธอเป็นคนเอเชีย ผิวดำเหลืองผมหงอก ต่างจากสังคมที่เธออยู่เป็นชาวต่างชาติที่เธอรู้สึกว่าคนในสังคมเหยียดเชื้อชาติของเธอ จนทำให้เธอรู้สึกถึงความแปลกแยก และเกิดความเหงาซึ่งมีความแตกต่างในเวลาต่อมา

2) ความเหงาซึ่งการดำรงอยู่

ความเหงาซึ่งการดำรงอยู่ของมิวนั้นถูกเล่าผ่าน “ผม” ที่กล่าวถึงลักษณะของมิวที่มีท่าทางไร้ชีวิตราวกับกระดูกขาว ซึ่งสามารถแปลได้ว่า ผมสีขาวสื่อถึงความว่างเปล่า การไร้ตัวตน ไร้ความหมาย ดังตัวอย่างข้อความต่อไปนี้

“เหมือนเปลือกกระดองว่างเปล่า... นั่นเป็นวลีแรกที่ผุดเข้ามาในหัว มิวเหมือนห้องว่างที่ผู้พักอาศัยของย้ายออกไปหมดสิ้น แก่นชีวิตสำคัญ พลังชีวิตประจุนตัวที่ดึงดูดสุมิระเข้าไปในวังวนทอร์นาโด พลังชีวิตที่บีบหัวใจของผมให้กระดูกในคอน โบกมืออำลาจากแพขนานยนต์... เหือดหายไปหมดสิ้น เหลือทิ้งไว้มิใช่ชีวิต หากแต่เป็นความแห้งแล้ง ไม่มีแล้วอุ่น ใจชีวิต จะมีก็เพียงความเจ็บปวดของความทรงจำ พุ่มผมสีขาว โพลนของเธอชวนให้ผมนึกถึงกระดูกขาว โครงร่างซากของมนุษย์ที่กาลเวลากัดกร่อน ทิ้งไว้เพียงซากเกลี้ยงเกลา ผมเหม่อมองอยู่นาน ไม่อาจจะบายลมหายใจออกมาได้” (รักเร้นในโลกลูกขุนาน, 2556 : 268)

จากข้อความข้างต้นที่ถูกบอกเล่าผ่านความรู้สึกของ “ผม” เห็นได้ว่า มิวมีความเหงาซึ่งการดำรงอยู่ และอยู่ในสภาพไร้พลังชีวิตและความหมายของชีวิต ตัวตนว่างเปล่าเหมือนกระดูกขาวตามที่ “ผม” ได้ยกตัวอย่างเปรียบเทียบรูปลักษณ์ที่เปลี่ยนไปของมิว

1.3. ความเหงาของ “ผม”

“ผม” เป็นหนุ่มโสด อายุมากกว่าสุมิเระ 2 ปี ทำงานเป็นคุณครูอยู่ในโรงเรียนประถมแห่งหนึ่ง “ผม” เป็นเพื่อนเพียงคนเดียวของสุมิเระ และหลงรักสุมิเระมาตลอด “ผม” เป็นคนมีหลักการ ทำทุกสิ่งทุกอย่างอย่างมีเหตุผล ทำให้ “ผม” นั้นดูน่าเชื่อถือ และสามารถเป็นที่ปรึกษาให้กับสุมิเระได้เสมอ “ผม” มีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นบ้างบางครั้งเพื่อบรรเทาความกระหายอยากทางเพศที่มีต่อสุมิเระให้แก่ตัวเอง

ความเหงาของ “ผม” มีทั้งความเหงาในระดับที่ 1 และ 2 ในปริมาณที่เท่าๆกัน สาเหตุของความเหงาในระดับที่ 1 นั้นส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นเพราะคิดถึงสุมิเระ เมื่อ “ผม” อยู่โดดเดี่ยวเชิงกายภาพ ส่วนความเหงาในระดับที่ 2 เกิดจากความรู้สึกคิดถึงสุมิเระที่มีการปรุงแต่งจน “ผม” รู้สึกเหงา “ผม” จัดการความเหงาโดยการเปลี่ยนไปทำกิจกรรมอื่น แม้ทำโดยลำพัง การใช้ความคิดวิเคราะห์ถึงความเหงาที่เกิดขึ้นตลอดจนการใช้แนวคิดเชิงปรัชญาเข้ามาจัดการเพื่อทำให้ความเหงาบรรเทาลง

1.3.1. ความเหงาระดับที่ 1 ของตัวละคร “ผม”

1) ความเหงาสามัญ

ความเหงาสามัญของ “ผม” นั้นเกิดจากความคิดถึง และมีความคิดปรุงแต่งเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองรัก ว่าหากสูญเสีย หรือพลัดพรากไป สามารถยกตัวอย่างความเหงาของตัวละคร “ผม” ได้ คือ สถานการณ์ที่แสดงความเหงาของ “ผม” นั่นคือตอนที่ “ผม” กำลังรอขึ้นเครื่องบินไปตามหาสุมิเระที่หายตัวไปที่กรีซ

“ผมไปที่ห้องพัสดุโดยสารชั้นธุรกิจ นั่งจับหลักบน โขฟาพื้นสับสนยุ่งเหยิง โลกสูญเสียความเป็นจริง ไปสิ้น ลีสันเลอะเลือนเพี้ยน ไปหมด รายละเอียดสูญหาย จากหลังเป็นแต่เพียงเปเปอร์มาเช ดาวทำจากอลูมิเนียมพอลีมองเห็นกาวติดและหัวตะปูโผล่ เสียงประกาศจากลำโพงซึ่มเข้าและหลุดหายไป จากจิตสำนึก ผู้โดยสารแอร์ฟรานซ์เที่ยวบิน 275 ไปยังปารีส...’ท่ามกลางความผันไหวไหลหรือไม่มีก็เป็นการคืนที่ไร้การยืนยัน ผมคิดถึงสุมิเระ เหมือนภาพยนตร์สารคดีโบราณ เศษเสี้ยวผุดโผล่ที่ละภาพสองภาพ สถานที่ที่เราเคยไปด้วยกัน ห้วงเวลาที่นั่งพูดคุยกัน ในท่าอากาศยาน ผู้โดยสารเร่งรีบขวักไขว้ โลกที่ผมแบ่งปันร่วมกับสุมิเระดูขุ่นแค้น ปวกเปียก ไร้ความมั่นใจ เราสองคนไม่ทราบเรื่องที่มีนัยสำคัญ อีกทั้งไม่มีพลังอำนาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงเรื่องใด ไม่มีสิ่งใดมั่นคงพอให้เรายึดเหนี่ยวได้ เราสองคนเหมือนเลขศูนย์อันกลมสองตัว ถูกกวาดถูกเช็ดจากหลุมคำหนึ่งไปยังอีกหลุม”(รักเร็นใน โลกคู่ขนาน, 2556 : 114-115)

ความเหงาของ “ผม” ในสถานการณ์นี้มีสาเหตุมาจาก “ผม” คิดถึงสุมิเระที่หายไปจนทำให้อารมณ์สับสนยุ่งเหยิง มองทุกอย่างผิดเพี้ยนเหมือนหลุดออกมาอยู่ในอีกโลกหนึ่ง และทำให้เกิดความเหงาในที่สุด

2) ความเหงาเชิงปฏิสัมพันธ์

ความเหงาเชิงปฏิสัมพันธ์ของ “ผม” นั้น เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับคนที่เขารัก นั่นก็คือ สุมิระ ไม่เพียงพอ ทำให้ “ผม” เมื่อทำสิ่งต่างๆ จิตก็จะหวนคิดถึงสุมิระอีกทั้งหลายเหตุการณ์ในนวนิยายเรื่องนี้ “ผม” จะเกิดความเหงาเชิงปฏิสัมพันธ์ก็ต่อเมื่อ “ผม” นั้น รู้สึกมีความโดดเดี่ยวทางกายภาพอีกด้วย สามารถยกตัวอย่างเหตุการณ์ที่เห็นได้ชัดได้ คือ สถานการณ์ที่ “ผม” นั่งดูฟุตบอลคนเดียวในห้องแล้วนึกถึงสุมิระ

“ฟุตบอลจบ เอนหลังฟังพนักเก้าอี้ แหงนหน้ามองเพดานวาดภาพสุมิระอยู่ในหมู่บ้านในฝรั่งเศส หรือป่านนี้เธอคงเดินทางไปยังเกาะกรีกแล้ว นอนหงายอาบแดดบนหาดทราย มองก้อนเมฆเคลื่อนไล่กันเป็นกลุ่ม มองในแง่ไหน เธอก็อยู่ห่างไกล ไม่ว่าจะ เป็น โรม กริช ทิม บักดู วารุอันดา ที่ไหน ไม่สำคัญ เธออยู่ไกล ไกลแสนไกล ภาพประมวลสรุปอนาคตไว้ชัดเจน นับวันเธอยังจะห่างไปทุกขณะ ภาพความคิดทำให้เศร้าซึม ผมรู้สึกเหมือนแมลงไร้ค่าตัวเล็กๆ เกาะไร้จุดหมายบนกำแพงหินสูงกลางคำคืนลมจัด ไม่มีแผนอนาคต ไม่มีแนวทางความเชื่อให้ยึดเหนี่ยว สุมิระเขียนบอกว่าเธอคิดถึงผม แต่เธอก็ยังมีมืออยู่ข้างกาย ผมไม่มีใครเลย คนเดียวที่ผมมี..ผม เจียบเหงา หง่าว คนเดียวเหมือนเคย”(รักเร้นในโลกคู่ขนาน, 2556 : 105)

จากใจความข้างต้นเป็นความเหงาเชิงปฏิสัมพันธ์ของ “ผม” ที่มีสาเหตุมาจากการที่ “ผม” อยู่คนเดียว โดดเดี่ยวแบบกายภาพในห้อง ทำให้ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับใคร เกิดความเหงาคิดถึงคนที่อยากจะปฏิสัมพันธ์ด้วยอย่าง สุมิระนั่นเอง

1.3.2. ความเหงาระดับที่ 2 ของตัวละคร “ผม”

1) ความเหงาเชิงความสัมพันธ์

ความเหงาเชิงความสัมพันธ์ของ “ผม” ส่วนใหญ่นั้นเกิดจากการไม่มีความสัมพันธ์ที่ต้องการกับคนที่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ยกตัวอย่างเช่น คนที่เขารักอย่างสุมิระหรือ กลุ่มคนที่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตอย่างครอบครัว ทำให้เขารู้สึกโดดเดี่ยว ห่างไกลจากคนที่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต

สามารถยกตัวอย่างสถานการณ์ที่ “ผม” เกิดความเหงาประเภทนี้คือ ฉากที่ “ผม” ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างตนเองและครอบครัว

“ผมเข้าเรียนมหาวิทยาลัย เป็นครั้งแรกที่ผมได้อยู่ตามลำพังในอพาร์ทเมนท์ห้องเล็ก ตอนที่อยู่บ้านในซีตะนะมา ไม่ใคร่มีการพูดคุยเปิดอกกับคนในครอบครัวเท่าไรนัก เราอาศัยอยู่ได้หลังคาเดียวกัน แต่

พ่อแม่และพี่สาวก็แทบจะเป็นคนแปลกหน้า ผมไม่มีทางคาดเดาได้เลยว่าพวกเขาประสงค์สิ่งใดในชีวิต ในทางกลับกัน ผมก็เชื่อว่าพวกเขาก็คงไม่รู้เหนือรู้ได้เหมือนกันว่าผมเป็นคนประเภทไหน มีแรงบันดาลใจอย่างไรในชีวิต” (รักเร้นในโลกว่าง, 2556 : 79-80)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่าในอดีตของ “ผม” นั้นขาดความสัมพันธ์กับครอบครัว ไม่มีการพูดคุยซึ่งกันและกัน ต่างคนต่างใช้ชีวิต ทำให้เขาเหมือนต้องใช้ชีวิตคนเดียวในบ้านทำให้เกิดความเหงาผ่านการบรรยายของ “ผม”

2) ความเหงาเชิงมีความแตกต่าง

“ผม” นั้นมีความเหงาเชิงความแตกต่างกับคนในครอบครัว เนื่องจากเข้ากับทางบ้านไม่ได้ เพราะโดยพื้นฐาน “ผม” นั้นเป็นคนที่มิสนัยเก็บตัว จึงทำให้รู้สึกว่า ตนเองมีความแปลกแยกจากคนในครอบครัว และเป็นเพียงคนรู้จักกันเท่านั้น นอกจากนี้ “ผม” ยังมีความเหงาเชิงความแตกต่างกับเมืองเอเธนส์ ประเทศกรีซ อีกด้วย ซึ่งเป็นตอนที่หลังจากที่เขาค้นหาตัวสุมิเระ แต่ไม่เจอ เขาก็ตัดสินใจกลับญี่ปุ่น แต่ในระหว่างเดินทางนั้น เขามองประเทศกรีซที่มีชีวิตชีวากลายเป็นจิตใจจางไร้สีสัน ตัวเขารู้สึกแปลกแยกจากโลกใบปกติที่เขาเคยอยู่ ตามตัวอย่างดังต่อไปนี้

“แต่สิ่งที่ผมซบเซา รู้สึกได้ มีเพียงความเปลี่ยวเหงา ก่อนจะได้ทันตั้งตัว โลกห้อมล้อมรอบตัว ผมจางจืดไร้สีสันจากยอดเขาแห่งผากหอมซ้อ เรื่อยมาจนถึงซากปรักหักพัง ขาดไร้ความรู้สึก ผมมองเห็นอนาคตของผมทอดยืดยาวไกลไปในอนาคต ภาพนั้นไม่ต่างไปจากนิยายวิทยาศาสตร์ที่ผมเคยอ่านเมื่อครั้งยังเด็ก ภาพทิวทัศน์แห่งแสงร่าร้างไร้สิ่งมีชีวิตใดๆ แต่ละวันยืดยาวเหมือนไม่มีที่สิ้นสุด อากาศหากไม่ระอุจนเดือดคุบก็เย็นเยียบจับแข็ง ยานอวกาศที่พาผมเดินทางมาที่นั่นล้าลับไปแล้ว ผมคิดค้างอยู่ที่นั่นตามลำพัง ผมต้องดำรงชีวิตเดียวดาย” (รักเร้นในโลกว่าง, 2556 : 230-231)

“ผม” ในฉากนี้นั้นมีความเหงาเชิงความแตกต่างระหว่างตนเองกับเมืองเอเธนส์ ผ่านการเปรียบเทียบเหมือนถูกปล่อยอยู่บนอีกโลกหนึ่งเพียงลำพัง

3) ความเหงาเชิงการดำรงอยู่

ความเหงาเชิงการดำรงอยู่ของ “ผม” นั้น เกิดขึ้นจากการย้อนกลับไปนึกถึงอดีต และตั้งคำถามกับตนเอง การสูญเสียสิ่งที่เป็นความหมายของชีวิตไป ทำให้ “ผม” รู้สึกชีวิตไร้ความหมาย นอกจากนี้ยังมี

ความรู้สึกกว้างเปล่าที่ถูกปรุงแต่งโดยจิตใจของ “ผม” เองอีกด้วย นำพาให้ “ผม” นั้นพบกับสภาพไร้
ความหมาย สามารถดูได้จากตัวอย่างหนึ่งในนวนิยายต่อไปนี้

“แต่พรุ่งนี้ ผมจะเปลี่ยนเป็นคนใหม่ ไม่เหลือเค้าเดิมของตัวคนที่ผมเคยเป็นอีกต่อไปแล้ว ใช่ว่า
จะมีผู้สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงนั้นเมื่อผมเดินทางกลับไปถึงญี่ปุ่น รูปลักษณะภายนอกอาจไม่
เปลี่ยนไป แต่ภายในใหม่เป็นจุม ไม่เหลือสิ่งใดอีกต่อไปแล้ว เลือดหลังรินไหลจนเหือดแห้ง ไม่มีอะไร
เหลืออยู่ในตัว ใบหน้าค้อมต่ำมองพื้น ไร้วาจา อะไรสักอย่างที่เคยมีอยู่ในตัว ลาลับไปแล้ว ประตูเปิด
ทวารปิด ไฟส่องดับมืด วันนี้เป็นวันสุดท้ายของตัวคนที่ผมเคยเป็น...สิ้นแสงสนธยาในอีกไม่กี่นาที
ข้างหน้า อรุณรุ่งวันใหม่เวียนมาถึง ตัวตนของผมจะไม่เหลืออยู่อีกต่อไปแล้ว ซากร่างนี้จะมีคนอื่นมา
อยู่แทนที่” (รักเร้นใน โลกคู่ขนาน, 2556 : 233-234)

จากข้อความข้างต้นบรรยายถึงความรู้สึกกว้างเปล่า ความไร้แก่นสารในการดำเนินชีวิตของ “ผม”
เนื่องจากแก่นสาระสำคัญในชีวิตของ “ผม” หายไป ทำให้ “ผม” เกิดความเหงาเชิงการดำรงอยู่ และพบกับ
สภาวะไร้ความหมาย

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่าตัวละครทั้ง 3 ตัว สะท้อนความเหงาออกมาทั้งสองระดับ แต่มี
รูปแบบการเหงา และสาเหตุการเหงาที่ต่างกันออกไป เป็นผลมาจากตัวละครทั้ง 3 ตัวมีสภาพจิตใจต่างกัน
และเผชิญสถานการณ์ที่มีความแตกต่างกันอีกด้วย ทำให้ตัวละครแต่ละตัว มีความคิด และการปรุงแต่งจิต
ต่างกัน จนเกิดผลเป็นความเหงาในรูปแบบต่าง ๆ นั้นเอง

2. วิธีจัดการความเหงาของตัวละครในนวนิยายเรื่อง ‘รักเร้นในโลกคู่ขนาน’ (Sputnik Sweetheart)

จากการศึกษาแนวความคิดเรื่องการจัดการความเหงาแล้วนำมาวิเคราะห์กับตัวละครที่ผู้ศึกษาศึกษา
อยู่นั้น นอกจากความเหงาที่มีอยู่ในแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันแล้ว วิธีจัดการกับความเหงาที่ตัวละครแต่ละ
ตัวนั้นก็มีก็ต่างกันอีกด้วย จะสามารถบรรยายวิธีการจัดการความเหงาในแต่ละตัวละครได้ดังนี้

1.1. สุมิระ

สุมิระมีวิธีการจัดการความเหงาในลักษณะผู้กระทำนั้น กล่าวคือการเข้าไปจัดการความเหงาด้วย
ตนเอง ได้แก่ สุมิระจัดการความเหงาโดยการติดต่อทางสังคม ยกตัวอย่างเช่นการเขียนจดหมายเล่าว่า
การที่สุมิระโทรไปขอคำปรึกษาจาก “ผม” กลางดึก และเมื่อคุยกันเสร็จเรียบร้อยแล้วสุมิระก็รู้สึกสบายใจ
และบรรเทาความเหงาลงในที่สุด

“ก่อนที่ฉันจะทัน ได้ตั้งตัวเรื่องที่ผมรู้สึก ที่ฉันเขียนบอกมาตอนต้นจดหมาย ที่ว่า รู้สึกเหมือนร่างกายถูกฉีกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยแล้วประกอบกลับคืน ความรู้สึกนั้นซาลงไปมาก ไม่ท้อใจอีกแล้ว...เหมือนกับความรู้สึกของฉันในตอนที่เราคุยกันที่หอพักมัธยมกับคุณกลางดึก คุยกันเสร็จ เดินออกจากตู้โทรศัพท์ รู้สึกโล่งอกปลดปล่อยใจบอกไม่ถูก หรือว่าคุณมีมนต์เสก เป่าทำให้ฉันสบายใจได้? คุณคิดว่าไง? หากเป็นไปได้ ช่วยสวดมนต์ภาวนาให้ฉันมีความสุข ประสบแต่โชคสิฉันต้องการพลังช่วยพรจากคุณ” (รักเร้นใน โลกคู่ขนาน, 2556 : 102-103)

นอกจากนั้น สุมิระยังใช้รูปแบบการจัดการความเหงาด้วย แนวคิดเชิงปรัชญาเข้าไปครุ่นคิดพินิจนึก ถึงความหมายของชีวิต เพื่อเข้าไปค้นหาตัวตนของมิวและตนเองในโลกอีก โลกหนึ่ง

“สุมิระเดินทางไปยังโลกฟากโน้นแล้ว

แนวคิดนี้อธิบายเรื่องราวได้เกือบทั้งหมด สุมิระทำลายกระจกเงา เดินทางข้ามไปยัง โลกฟากโน้น เดินทางไปเสาะหามิวอีกครั้งซึกที่ยังเหลืออยู่ที่นั่น...หากมิวในโลกนี้ไม่รับรัก เธอ ทางเลือกเช่นว่าก็น่าจะสมเหตุสมผลเป็นที่สุด” (รักเร้นใน โลกคู่ขนาน, 2556 : 216)

จากการบรรยายผ่าน “ผม” ช่างต้นทำให้เห็นว่า สุมิระมีความเหงาเชิงการดำรงอยู่และความเหงาเชิง การดำรงอยู่ที่แยกจากกันกับมิวในโลกหนึ่ง เธอจึงข้าม ไปยัง โลกอีกฝั่งเพื่อหาความหมายของชีวิตให้ ตัวเองนั่นก็คือการบอกรักมิวในโลกอีกฟากเพื่อขจัดความเหงาของตนเองให้หมดไป

1.2. มิว

มิวมีวิธีจัดการความเหงาในลักษณะที่เป็นฝ่ายถูกกระทำ โดยใช้รูปแบบการจัดการ 2 รูปแบบ ได้แก่ การแยกตัวออกมาจากสังคม เก็บตัวอยู่คนเดียวเป็นวิธีการจัดการความเหงาเชิงมีความแตกต่างของมิว ดัง ตัวอย่าง ฉากที่ “ผม” เห็นมิวที่ขาดการติดต่อในเรื่องที่เกี่ยวกับสุมิระไปราว 6 เดือน ในรถคันข้างๆ ใจความ ว่า

“มิวกลับมาญี่ปุ่นแล้ว เธอ ไม่ได้ติดต่อผมด้วยเหตุผลอะไรสักอย่าง เธอเก็บตัวอยู่ในความเงียบ สงัด กอดกุมความทรงจำไว้ในอก เสาะหาสถานที่นิรนาม โกล โฟ้น ที่จะกลืนกินเธอไปทั้งตัว นั่นเป็น ภาพที่ผมวาดไว้ ผมไม่รู้สึกลอยๆตามใจเธอ ไม่แม้เสียความคิดที่จะเกลียดเธอ” (รักเร้นใน โลกคู่ขนาน , 2556 : 269)

การจัดการความเหงาในลักษณะที่เป็นฝ่ายถูกกระทำอีกรูปแบบหนึ่ง ได้แก่ การไม่ทำอะไรเลย เฉื่อย เนือย เป็นการจัดการความเหงาเชิงการดำรงอยู่ของมิวในตอนที่มีผมของเธอกลายเป็นสีขาว ซึ่งเธอก็ปล่อยให้มันผ่านไปเป็นแบบนั้น ไม่นินทาหรือรำคาญกับความเหงาที่เกิดขึ้น ดังบทที่บรรยายผ่านมุมมองของ “ผม” ว่า

“นั่นละ วิธีที่เราดำเนินชีวิต ไม่ว่าจะความสูญเสียจะสาหัสหรือเจ็บปวดสักเท่าใด ไม่ว่าจะสิ่งสำคัญที่สุดจะพรากไปจากชีวิตของเรา บางคราวก็ถูกขู่ยู่ดกระชากไปจากมือ เราอาจเปลี่ยนเป็นอีกคนที่ยังสวมหน้ากากเค้าเดิม ชีวิตก็ยังดำเนินต่อไป... ในความเงียบงัน เราสืบเคลื่อนมาใกล้ขอบกาลเวลาที่จัดสรรไว้ให้หนึ่งชีวิต โบกมืออำลาอดีตลาบที่ทิ้งไว้เบื้องหลัง ทำเช่นนี้ซ้ำซาก ทำซ้ำอยู่ทุกเมื่อเชิวัน หว่านโปรยความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวไว้เป็นสายเส้นทางหยักคดโค้ง” (รักเร้นในโลกคู่ขนาน, 2556 : 269)

1.3. “ผม”

การจัดการความเหงาของ “ผม” นั้นมีลักษณะเป็นผู้กระทำ ด้วยการเปลี่ยนไปทำกิจกรรมอื่นแม้โดยลำพังไม่ว่าจะเป็นการออกไปกินเหล้า หรือทำงาน ตลอดจนการร่วมเพศกับหญิงอื่นเพื่อลดความเหงาสามัญและความเหงาเชิงความสัมพันธ์ที่ “ผม” นั้นคิดถึงสุมิระและอยากมีความสัมพันธ์กับสุมิระมากกว่าเพื่อน

“เพื่อลดความปวดหน่วงสาหัสให้เบาบางผมคิดหวังหากต้องการกำจัดความเครียดเข้มแข็ง เช็กส์ระหว่างผมกับสุมิระ ผมหันไปหาที่พึ่ง ผมหลับนอนกับผู้หญิงอื่น ผมไม่อาจอดอ้างได้ว่าผมเป็นที่ชื่นชอบของเหล่าสตรี ไม่เลย, ผมไม่เจียดใกล้บุรุษพลังม้า ไม่อาจกล่าวอ้างได้ว่ามีเสน่ห์ดึงดูดใจเพศตรงข้ามแต่ก็ยังมีเหตุผลอะไรสักอย่าง มีแรงดึงดูดเหนี่ยวนำให้สตรีแวะเข้ามาหาและไม่ยากนักถ้าปล่อยให้เรื่องราวดำเนินไปเอง ไม่ช้าก็เร็ว ก็ขึ้นเตียงด้วยกัน การผจญภัยทางเพศของผมไม่ได้ปลุกอารมณ์รักใคร่ไหลหลงได้นัก หากจะเป็น ก็คงพอเรียกได้ว่าเป็นการผ่อนคลายสบายใจเสียมากกว่า” (รักเร้นในโลกคู่ขนาน, 2556 : 83)

จะเห็นได้ว่า “ผม” มีการหันไปทำกิจกรรมอื่น นั่นคือ การเบนความสนใจไปนอนกับหญิงอื่นเพื่อคลายความเหงาที่ “ผม” นั้นคิดถึงสุมิระและมีความต้องการทางเพศกับสุมิระนั่นเอง

การจัดการความเหงาของ “ผม” ในรูปแบบต่อมาคือการใช้ความคิดวิเคราะห์ความเหงาเชิงการดำรงอยู่และหาคำตอบให้กับ “ผม” เอง และทำให้ความเหงาเชิงการดำรงอยู่ของ “ผม” นั้นบรรเทาลง ดังฉากที่ “ผม” เล่าชีวิตในวัยเยาว์ให้เด็กในปกครองฟังว่า

“ถึงตอนนี้ครู่ถึงเข้าใจว่า เป็นความคิด ใงๆของเด็ก พ่อแม่ของครูไม่ใช่คนที่จะไปขอเด็กมาเลี้ยงเป็นลูก” (รักเร้นในโลกคู่ขนาน, 2556 : 253)

จากบทความข้างต้น “ผม” ได้ใช้ความคิดวิเคราะห์ปัญหาที่ “ผม” พบแล้วตอบว่าความเหงาของ “ผม” ในตอนนั้นนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไรนั่นเอง

รูปแบบสุดท้ายคือการใช้แนวคิดเชิงปรัชญาที่เกี่ยวกับความหมายของชีวิตและตัวตนเข้ามาจัดการกับความเหงาเชิงการดำรงอยู่ เมื่อสิ่งที่เป็นตัวตนของ “ผม” กลับมา ก็ทำให้ “ผม” นั้นสามารถคลายความเหงาลงได้นั่นเอง

“ผมลุกออกจากเตียงดึงม่านสีซีดรุคเปิดกว้างเอียงหน้ามองกลางฟ้า ไม่คิดไปได้ ดวงจันทร์แรม
เสี้ยวที่เย็บๆ แขนงค้ำกลางฟ้าเหมือนที่สุมิระบรรยายไว้...ยอดไปเลย อย่างน้อยที่สุด เราก็แหงนมอง
จันทร์ดวงเดียวกัน อยู่ในโลกเดียวกัน เราต่อเชื่อมกับโลกความเป็นจริงด้วยสายเส้นเดียนั้น ไม่ยากแล้ว
ผมเพียงแค่สาวเส้นด้ายเชื่องช้าลากเข้ามาหาตัว

ผมพลิกฝ่ามือ กางนิ้วอ้า เข้มข้อมือทั้งสองข้าง...มองหาคราบเลือด ไม่มีอยู่เลย ไม่มีรอย
คราบเลือด ไม่มีกลิ่นคาว ไม่มีควมเจ็บปวด ดูเหมือนว่าเลือดจะเสาะหาหนทางเสียบงันของตน ซึม
กลับคืนเข้าไปภายในแล้ว” (รักเร็นใน โลกคู่ขนาน, 2556 : 273-274)

จากบทความข้างต้น “ผม” ให้ความหมายของชีวิตตัวเองนั้นคือสุมิระ เมื่อสุมิระหายตัวไป “ผม” จึงเข้าสู่ภาวะไร้ความหมายและเกิดอาการเหงาขึ้น แต่เมื่อสุมิระกลับมาจากโลกอีกฟากหนึ่ง “ผม” ก็รู้สึกว่าการใช้ชีวิตของตนเองนั้นกลับมามีความหมาย เลือดเนื้อ ความรู้สึกอีกครั้ง ทำให้ความเหงาเชิงการดำรงอยู่ของ “ผม” นั้นหายไป

จากการศึกษาวิธีการจัดการความเหงาของตัวละครทั้ง 3 ตัวนั้น เห็นได้ว่า รูปแบบความเหงาที่เกิดขึ้น สภาวะจิตใจ และประสบการณ์ของตัวละครแต่ละตัวมีผลทำให้มีการจัดการในลักษณะ และรูปแบบที่ต่างกัน คล้ายกับผู้คนในโลกแห่งความเป็นจริงที่รูปแบบความเหงา สภาวะจิตใจในช่วงเวลานั้น และประสบการณ์ที่เคยผ่านมา มีส่วนในการตัดสินใจเลือกใช้วิธีการจัดการความเหงาในรูปแบบต่างๆกันออกไป

สรุปและข้อเสนอแนะ

จากผลวิจัยสรุปได้ว่าตัวละครทั้ง 3 ตัวในนวนิยายเรื่อง รักเร้นในโลกลูกขนาน (Sputnik Sweetheart) มีความเหงาทั้งสองระดับและแสดงออกมาในประเภทที่ต่างกัน เนื่องจากตัวละครมีภูมิหลัง สภาพจิตใจของตัวละครและประสบการณ์ที่ได้พบต่างกัน เป็นผลให้ตัวละครทั้งสามตัวแสดงความเหงาออกมาต่างกัน และสถานการณ์ที่ผู้หยงคนนั้นๆประสบ อีกทั้งยังมีวิธีการจัดการในรูปแบบที่ต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นวิธีการจัดการแบบผู้ถูกกระทำ หรือผู้กระทำ ล้วนแล้วแต่เป็นผลมาจากประสบการณ์ของตัวละครทั้ง 3 ตัวที่เคยประสบมา

โยงให้เห็นว่าในสังคมญี่ปุ่นนั้น มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีแต่ความอ้าวว่างในจิตใจ สะท้อนอยู่ในนวนิยายเรื่อง ‘รักเร้นในโลกลูกขนาน (Sputnik Sweetheart)’ ได้อย่างชัดเจน คุณูปการของการศึกษานวนิยายเรื่อง ‘รักเร้นในโลกลูกขนาน (Sputnik Sweetheart)’ จึงเป็นภาพฉายให้เห็นมิติทางอารมณ์ความรู้สึกของผู้คนในสังคมที่ได้รับการพัฒนาทางวัตถุถึงขีดสุด เพื่อให้คนเรียนรู้และรับรู้ว่า ความเหงาเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ ไม่ใช่สิ่งชั่วร้าย และไม่ใช่สิ่งที่ก่อให้เกิดความเจ็บป่วย แต่เป็นความปรกติสามัญของคนในสังคม

การวิจัยครั้งต่อไปอาจจะศึกษาความเหงาในนวนิยายเรื่องอื่นๆ เพื่อศึกษารูปแบบความเหงา การแสดงออก และวิธีการจัดการความเหงาของตัวละครในนวนิยายอื่นๆ หรืออาจขยายหัวข้อโดยการนำนวนิยายเรื่อง รักเร้นใน โลกลูกขนาน (Sputnik Sweetheart) นี้ไปทำการศึกษาในประเด็นอื่นๆต่อไป

บรรณานุกรม

หนังสือ

กัญญา วัฒนกุล. “ต้องถอยหลังกลับไปนานเท่าใดจึงจะเข้าใจถึงตัวตน? โลกของปัจเจกภายใต้เงาของประวัติศาสตร์ในนวนิยายเรื่อง The Wind-up Bird Chronicle.” ใน **ข้า ค่า ฆ่า อัตลักษณ์ คุณค่า ความรุนแรง**, 105-154. สุวรรณสถานอาณันทน์ และ เกษม เพ็ญภินันท์, บรรณาธิการ.

กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555.

จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์. **จิตวิทยาทั่วไป**. พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2557.

มูราคามิ ฮารุกิ, เขียน. นพดล เวชสวัสดิ์, แปล. **รักเร้นในโลกอุกขาน (Sputnik Sweetheart)**. พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ก้ามะหยี่, 2556.

ลิจิต กาญจนภรณ์. **สุขภาพจิต**. พิมพ์ครั้งที่ 3. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2547.

ศรีเรือน แก้วกังวาล. **อ่านคนอ่านวรรณกรรม**. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2528.

สำนักพิมพ์ก้ามะหยี่, 2556.

อลิสา สันตสมบัติ. “นอกไชลานกับไม้เบสบอล : อัตลักษณ์กับความรุนแรงใน The Wind-up Bird Chronicle ของ ฮารุกิ มูราคามิ.” ใน **ข้า ค่า ฆ่า อัตลักษณ์ คุณค่า ความรุนแรง**, 155-210. สุวรรณสถานอาณันทน์ และ เกษม เพ็ญภินันท์, บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555.

งานวิจัย

นฤมล รัตนพงษ์. การศึกษานวนิยายญี่ปุ่นเรื่อง **ด้วยรัก ความตาย และหัวใจสลาย**(นอร์วีเจียน วูด). สารนิพนธ์

ปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2551.

วสันต์ ลิ้มป์เฉลิม. **สู่ทฤษฎีความเหงาที่อิงตัวตน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุณบัณฑิต สาขาวิชาสหวิทยาการ วิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2551.

สื่อออนไลน์

HarukiMarukami now available in 50 languages[Online]. Accessed 24 October 2014. Available from <http://www.curtisbrown.co.uk/haruki-marukami-now-available-in-50-languages/>.

HarukiMurakami[Online]. Accessed 22 October 2014. Available from http://en.wikipedia.org/wiki/Haruki_Murakami.

Nominees for the 2014 Neustadt International Prize for Literature[Online]. Accessed 22 October 2014. Available from <http://neustadtprize.org/nominees-for-the-2014-neustadt-international-prize-for-literature/>.

Shaun Tandon. **The loneliness of HarukiMurakami[Online]**. Accessed 22 October 2014. Available from <http://entertainment.iafrica.com/features/990664.htm>.

Stephanie Hegarty. **Haruki Murakami: How a Japanese writer conquered the world[Online]**. Accessed 22 October 2014. Available from <http://www.bbc.co.uk/news/magazine-15316678>.

Williams, Richard. **Marathon man[Online]**. Accessed 24 October 2014. Available from <http://www.theguardian.com/books/2003/may/17/fiction.harukimurakami>.

“ฮารุกิ มุราคามิ” เจ้าของนิยายที่ขายดีที่สุดปี2556ของญี่ปุ่น [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 24 ตุลาคม 2557. เข้าถึงจาก <http://www.dailynews.co.th/Content/foreign/199396/“ฮารุกิ+มุราคามิ”+เจ้าของนิยายที่ขายดีที่สุดปี2556ของญี่ปุ่น>.

ฮะรุกิ มุระกะมิ[ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 22 ตุลาคม 2557. เข้าถึงจาก http://th.wikipedia.org/wiki/ฮะรุกิ_มุระกะมิ.